

Α! ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ!...

Κάθε βράδυ εις τὴν ἰδίαν ἴστιν, ἢ ἰδίᾳ στάσις, τὸ ἴδιον βλέμμα, τὸ ἀτάραχον καὶ ἐταστικόν, βλέπον εὐθὺς ὡς εἰς ἓν σημεῖον, ἢ ἰδίᾳ ἔκφρασις εἰς τὴν φυσικογνωρίαν τὴν σκεπτικὴν καὶ ἀναλλοίωτον.

Τὸ στάσιμό τευ, τὰ μάτια τευ, τὸ γῆρμά τευ, τὸ σχῆμά τευ καθόλου μοῦ κήνουν τὴν ἐντύπωσιν κωκουβάγιας. Δὲν παραλλάσσει ἀπὸ τὸ σφόν πηγόν. Ἔχει τὰ ἴδια αὐτῷ, τὰ ὄξεα καὶ διαρκῶς ὀρθωμένα πού τὸ χαρακτηρίζουν. Καὶ ἂν τοῦ λείπει ἢ μύτη ἢ γομφί, ἔχει τὰ δύο μάτια τὰ μεγάλα καὶ στρογγυλά τὰ ὀρθόκωντα, πού φωσφορίζουν μυστηριωδῶς εἰς τὸ μέτωπον τῆς γλαυκός.

Ἀκίνητος, σιωπηλός, ἀδιάφορος πρὸς πᾶν ὅτι γίνεται πλησίον τευ, με πάντα ἀσάλευτον τὸ βλέμμα τευ, με δύο ζωηρὰς γραμμὰς ἀνάμεσα τῶν δύο μεγάλων ὀφθαλμῶν, τοὺς ὁποίους σιαίζουν αἱ λευκαὶ τρίχες τῶν φρυδιῶν τευ, ἔχει ἔλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν διανοουμένων κεφαλῶν. Βλέπω πάντα εἰς τὸ πρόσωπόν τευ τὴν ἐμβρίθειαν τῶν σφῶν πάσης ἐποχῆς.

Ὅλα εἰς ἐκεῖνο τὸ κεφάλι, καθὲ γραμμὴ καὶ καθὲ σημεῖον μαρτυροῦν σοφίαν. Καὶ ἂν τοῦ λείπουν μόνον τὰ γυαλιὰ (διότι ἴσως δὲν εἶναι οὔτε μύτη οὔτε πρεσβυψ) ἔχει τὰ μουστάκια, τὰ λευκά καὶ μεγάλα, ριγμένα ἀμειλιγῶς πρὸς τὰ κατω, ἔπως ἔλοι ὅσους ἀπορροσῆ ἢ σκέψης καὶ ὁ συλλογισμός.

Τὸν ξανθοβρίσκω κάθε βράδυ, εἰς τὴν ἰδίαν ὑψηλὴν ἔδραν τευ, ὅπισθεν τῶν ἐζών τοῦ ζαχαροπλαστείου. Μ' ἔλκει πάντοτε ἡ γαλήνια καὶ ἐκφρατικὴ ἐκείνη μορφή καὶ μοὶ ἀρέσει νὰ κἀθῆμαι πλησίον τευ. Σπανίως μὲ κυττάζει, ποτὲ ὅμως δὲν μὲ προσέχει. Μοὶ ρίπτει μόνον μίαν ματιὰν ἀδιοφορίας, ἢ ὁποῖα δὲν σημαίνει ὅτι ἡ πορφυρία μου δύναται νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ, ἔτσι στιγμὴν ἀπὸ τὴν ῥέμβῃν τευ.

Ἰῶς μ' ἀρέσει νὰ μένω ἐκεῖ σιωπηλὸς κοντὰ τευ καὶ νὰ κυττάζω διαρκῶς ἐκεῖνο τὸ στρογγυλὸ κεφάλι, τὸ γραμματισμένο ἀπὸ γαλήνην καὶ σκέψιν! Ἰλιεῖνα τὰ μάτια τὰ γυαλιστερὰ!... τὰ μόνυ πού ἔως τῶρα δὲν μὲ ἐπέρουξιν εἰς τὴν ψυχὴν. Τί νὰ βλέπουν ἄρα γυ ἐκεῖνα τὰ μάτια τα ζωηρὰ καὶ ἀκίνητα; Σὲ ποῖα ὄραματα νὰ δοθίζονται;

Ἄ! αὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι! Τί περιεργὴ ἔκφρασις πού ἔχουν! Ἢ σκέψης ἢ θαυμάσια καὶ διαρκῆς, πού τοὺς κήνουν πάντα νὰ ὀραματίζονται, τοὺς δίδει εἰς τὴν μορφήν μίαν ἔκφρασιν μεταρσιώστεως.

Μ' ἀρέσει νὰ προσηλώσω τὰ μάτια μου ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ σκεπτικόν καὶ ἥρεμον κεφάλι. Θέλω πάντοτε νὰ μαντεύω τοὺς στοχασμούς τευ καὶ προσπαθῶ,

ἂν εἶναι δυνατόν !, νὰ εἰσελθῶ εἰς τὰς ἰδέας του, νὰ παρακολουθῶ τὰς σκέψεις του.

Τί νὰ σκέπτεται; ... Τὸν ἀποσχολεῦν αὐτὰ τὰ μεγάλα σημερινὰ ζητήματα ποῦ μᾶς ἔχουν ἀνω-κατω ; Λιθοθάνεται πικρίαν διὰ τὸ οἶμα ποῦ χύνεται ἡ ζηλεύει τυχόν τὰ πλευτή των ἐξεπλιστῶν ; Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν τὸν κυριεύουν συναισθήματα, διότι καμμίαν ἐκδήλωσιν χυρᾶς ἢ συγκινήσεως δὲν ἀλλοιώνει τὴν γαλήνην τοῦ προσώπου του. Πότε-πότε μόνον κλείει ἡρέμα τὰ βλέφαρα των ματιῶν του διὰ νὰ βυθισθῆ φαίνεται σὲ κανέναν βαθὺν στοχασμὸν.

Μελανότι ἐλκύει τὴν προσοχὴν ὅλων, αὐτὸς δὲν προσέχει κανέναν. Καὶ ἔταν γαμμιά φερὰ τὸν ἐνοχλήσῃ τις μὲ ἓνα ἑλαφρὸν ψί, ψί, ψί, στρέφει νοηγελοῦς τὴν κεφαλὴν καὶ ρίπτει εἰς αὐτὸν τὸν ἀδιάκριτον ἓνα στιγμιαῖον βλέμμα τελευταίας περιφρονήσεως.

« Ἀ! Ἀὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι ! Τί ἀδιάφοροι ποῦ εἶναι ! Ἐγὼ νομίζω πῶς ὅλοι τους ἔχουν κατὶ ἀπὸ ματαιοδοξίαν καὶ ὑπεροψίαν ».

Ἄν εἰμπεροῦσα νὰ τοῦ ἀποσπάσω λέξεις, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ συνεννοηθῶ μολύ του ! (Ὁ) μοὶ ἦτο εὐχάριστεν νὰ ἐπικοινωνήσω μὲ τὰς ἰδέας του. Ἐπεθυμοῦσα πολὺ νὰ γνωρίσω τὰς σκέψεις του. Καὶ δὲν ἤθελα νὰ ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα του περὶ πολιτικῆς (ἐθέρθηκα πλέον αὐτὲς τῆς ἐμιλίας) οὔτε θὰ ἔθιγα κανέναν δύσκολον θέμα (δὲν εἶμαι δὲ καὶ φτιασμένος γιὰ τὰ πολὺ σοβαρὰ, ὅπως αὐτὸς). Εἶχα κάποιον ἐνδιαφέρον νὰ μάθω τὴν θεωρίαν του δι' ἓνα ζήτημα πολὺ κοινόν. Ἀπλοῦστατα διὰ τὸν «ἔρωτα». Καὶ εἶχα τὴν περιέργειαν αὐτὴν, διότι ὁ ἴδιος μὲν ἔδωκε κάποτε ἀφορμὴν πρὸς τοῦτο (ἀλλ' αὐτό, πρᾶγμαλῶ, μεταξύ μας).

Ἐκαμνα αὐτὰς τὰς σκέψεις εἰς τὸν νοῦν, ἐνῶ αὐτὸς ἐξηκολούθει ἐντροφῶν εἰς τὸν ὠκεανὸν των λογισμῶν του.

Ἄλλὰ... τί περίεργον πρᾶγμα ! Τὸν βλέπω αἴφνης ὄχι νὰ σηκώνεται, ἀλλὰ νὰ ἀνακηρᾷ, αὐτὸς ποῦ ἐπὶ τόσῃ ὥρᾳ μᾶς ἐξέπληττε μὲ τὴν παγερὰν ἀκινήσιάν του, νὰ ἀνακηρᾷ ἀπὸ τὴν θέσιν του διὰ μιᾶς καὶ νὰ φεύγῃ μὲ μίαν ἀπτόμορον μεταβολήν. Δὲν ἀντελήφθην νὰ τοῦ συνῆθῃ τίποτε, οὔτε νὰ τὸν ἐρώναξῃ κανείς.

Ξεύρετε λοιπὸν διατὶ ἀνετινάχθη;... Εἶδε τὸν μικρὸν ὑπηρέτην τοῦ καταστήματος νὰ εἰσελθῆ, κρατῶν ἓνα χαρτὶ μὲ κόκκαλα ! Ἐγνώρισε πῶς ἦτο τὸ φαργὶ του.

Ἄλλὰ ἀπίστευτον πρᾶγμα ! νὰ κυριεύηται ἀπὸ τόσῃ βουλιμίαν !

« Ἀ! Ἀὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι !... Ἐχουν καὶ αὐτοὶ τὰς ἀδυναμίας των ».

(Πᾶτρι)

G.

Εἰς τὸ κακοῦργιοδικεῖον

Μεταφῶ καταγροημένων :

— Ὁμιλεῖ λαμπρὰ ὁ δικηγόρος σου.

— Ναί, ἀλλὰ εἶνε μεγάλος φεύστης. Ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶμαι τόσο τιμῶς.